

Bila sta dva brata, eden je bil ubogi, drugi je bil bogat. Enkrat je šel ubogi, ki je bil
 čevljar, bogatina za nekaj krompirja prositi, ali ta je bil tako grozno skor, da mu ga ni pravoščit.
 Kakor čes, če mi ga ne dai, pravi na to, čevljar, znebiti boš še ti muno ketaj kaj pravi, ^{historij}
 krat se ti bo povrnilo. Šel je k ženi in je rekel: Ljuba žena, dela nimava, da bi se
 preživela, kraka nam tudi nobeden ne da, ni drugacij, kakor da se po svetu podam.
 Ali ne budi žalostna, kekar donnu pridem, princem ti polni žarek srebra. Imela
 bova voega dosti in živela bova brez stiski in se nam bo dobrogotilo. Še ne budi
 nemnen ne, mu pravi žena, če plesujivega kraka ne boš videl. Proštrivela, da
 bom, se plesuj žog mi bo dal prečo in dobro se bo steklo. Dolgo sta se tako prepirala,
 nazadnje je žena vendar privolila, on je pa vzel žarek in šel. Tako hodil žarek po
 svetu in prišel je v veliki gozd. Noč se je vzgaje delala, vendar ni se hiše vgleval,
 kjer bi bil lahko prenočil. Kaj je bilo za storiti? V gozdu spati ga je bilo strah.
 Zato se spravi no viron hrast in gleba in gleba, kje bi bila kakka luč, da bi jo proti
 listi strani mehnil. Kar vglela tam v daljini majhno svetlobo, ki je
 skoz dreve blela. Precej skoci iz drevesa in se odpravil tje. Prišel je do hiše,
 ki je na samem stala, fahisa je bila roparska. Čevljar prileze k okencu in
 vidi noter dvanajst razbojnikov, ko so se ravno na rop odpravljali. Harembara
 je ednemu veleval: Ti boš zadnji, zato vzemi ključ in ga zjemi dobro. Deni ga
 v listo luknjico za vratni, že veš ktero, glej, da vse prav storiš nekaj — O bom
 že bom. Čevljar je vse to skrinej poslušal in si dobro zapomnil. Otkinil se
 je za hišni ogel, da bi ga razbojnik je ne vglevali, kekar bovo iz hiše šli.
 Kmalu je zarbil stopinje. "Eden, dva, tri, štiri, pet, šest, sedem, osem, devet, deset,
 enajst in ta je ta dvanajsti, štel je čevljar. Aha, zjaj zepira, kmalu si bomo
 postregli. Očakal je se toliko, da so odšli, potem pa skočil izza kota, pristal
 ključ v luknjici in odprl vrata. Najdel je notri dve skrinjici zlata in srebra.
 Štel je kar je mogel, napolnil si je vse žepo in se žarek po vrhu, potlej je pa
 vrata zopet zepahnil in ključ na prejšnje mesto postavil. Zdalj je je pobrisal
 in je šel. Ali komaj je prišel do listega hrasta, od koder je predkle videl,
 kar slisi stopinje ples pabo. Bili so razbojniki, ki so šli ropati, kajto se že
 vračali. O jej, kaj bo zjaj, Bog varuj, če me tukaj najdejo, jdi hava čevljar.
 Dobrali mi bodo vse in razmesarili na zto koncev, ker sem jih okradel. Live,
 ga me bodo spekli, ko bo njih zlato primeni našli. O jej, o jej, kaj se čem
 skrivi, kam čem bežati. Bil je pa tam blizu onajkin most. Pod ta most leti
 čevljar in se skriva naj bolj tamen kot. Ktorei ga niso roparji videli. Tresel
 se je, ko siiba na vrvi in štel je upih stopinje. Se le kekar je vsih dvanajst
 naštel, odemil se je pevez. Kekar je pa videl, da so odšli, pokočil je vesel izpov
 mosta in letel po tonu. O jej, kava ga je bila žena vesela, kekar je uvidela, kolino
 do denarja je prinesel. Precej se je skupila klobuk in se gospvsko oblekla.
 Šli so v mesto in so skupili engrad. Imeliso krenno, in bilo so naj
 bogatejši ljudje v celim mestu. Zdalj je bil čevljar se bolj bogat, ^{pot} njegov
 brat. Zato se je ta zmiraj milizoval in ga na kobilu vabil, da bi od njegaj
 zvedel, kje je vse to premoženje odobit. Čevljar se je branil in branil, nazadnje pa
 je vendar popesal. Aha, misli si je bogatinec, že prav, da le vem, jaz bom
 pa se drugacij več nagrabil kot ti. Vse bom pobral, kar koli bom odobit. In
 res se odpravi on gte. Lušel je najprej do onega hrasta, potlej do tiste vadije,
 ktero je bil ^{listi} most, in nazadnje je prišel do roparske hiše. Roparji so
 so se pa zbrinili, da čejo zmiraj hias varvati, da jih spet kdo ne okrade.
 Vsako noč se je jesen za vrata skril in je tatu čakal, kakej mislili so si:
 tat, ki je prišel enkrat, bo prišel tudi v drugic, tistikrat tybode zrajtel.

Zdaj prileze bogatin do hiše. Tiho ktero, kar se dalo, priplazi k oknu in in
vidi notri velik dronajst razbojnikov, ki so se ravno na rop ^{od} pripravljali.
Han Harambasa pravi: Ti ktero zadnji, vzemi kljuc in zepri dobro.
Demi to ktero ktero za vratni, fe ves ktero. Glej, da vse prav storis, da
nas ne spet ktero okrade. In sli so vsi razbojniki na rop, zadnji, jez el
kljuc in je dobro zaklenil. Vedendar ilo jih samo ednajst, dronajstega je
na vrata skril, in je tatu cakal. Dvojtim ga doglam je stel in stel, ali
votel se je bil pri vsem tem, da jih je dronajst oastel. Alha, zdej sem
ze dober, so ze odli, si misli in leti k vratom. Tam poisce lepo kljuc
v luknjici odmie vratka, in skoi k kringicem. Kringice odpre in
pobere vse zlato ven, kar je dobil notri. Zdej hois k vratam — al' kar
naenkrat skoi skriti ropar iz vrat in ga prime za grlo. A taks?
Kako! ki si tisti kicik, ki nam zlato krades. Se prav, samo, da smo
te odabili, molis, fant, boi ze mlet. Se poiskis en malo, k bodo
ze naučili, kaj se pravi nam zlato krasti. Wbozi revez je zotih,
val, prouil in prouil, vatej jih ni on okral, ne je torej spusti,
abimic ni pomagalo, pocetati je moral, do so se drugi razbojniki
domu prišli. Tem je bogatinov na tanko povedal, kaj je njegov brat
storil, kako jim je denar pobral in kako si je zato najlepši grad kupil.
Povedal jim je tudi, da zdej v mestu prebiva, kjer je najboljstiji
človek sloven in da tam vino boi. To so si razbojniki dobro zapomni
li in sklenili so se vsi čevharjem mes čevati, bogatinov so pa
vtili in razmesarili, da bi se kdo spet kaj takega ne lolil.

Kedar je bilo to delo dokončano, pravi Harambasa: alo vsi pintarji in
Kovaci, kar vas je, vstan. Pojdite in naredite mi tak sod, da se bomo
lahko vsi oboroženi xnoter lahko skril. — Nepravite tudi zraven voz, da
bošemo na temu njim ta sod v mesto peljali. Eden se bo pa po kmetiko
oblesel in bo voli gonil in kadetkoj ga bo kdo vprašal, kam de gre,
rekel bo, da vino na prodaj pelje. To vino bo celim mestu vozil in prodajal,
ali prodati ga vendar nobenemu drugemu ne sme, kakor bistemu čevharju
Kerimnu drugemu, ki ga bo po ceni vprašal, za darbati mu ga mora
tako, da se bo ne boša zmenila. Kedar ga to pa čevhar vprašal po
čem da je, naj mu tako ceno zastavi, da ga bo z veseljem v kupil. In da bi
se ne zgodilo kdo je vzodu — kjer bomo mi — mora reči, da ne vtegne
čakati, da bi vino raztočili. Zato naj kar polen sod v hram zavali in
naj metocijo kani Dungi dan, kedar jim bolj bolj prav pride. Med tem
bo tisti večer, po noči, ko bo vse spalo, v hram zlezet in nam bo vratica
odprl. Mi hodemo pa iz soda skocili in bodemo vse pokončali.

Item so bili vsi zadovoljni. Hitek, so Kovaci in pintarji in
napravili so kmalo tak sod, da se je ednajst roparjev brez težave
vanj skrilo. Eden se je pa po kmetiko oblesel in voli gonil. In kjer
kolj ga je na poti vprašal, kam de gre, je vsakemu odgovoril,
da vino v mesto pelje. Kedar je pa tje prišel, vozil je tisti velik
sod od enega kraja do drugega in kričal je na ves glas, da ima
vino na prodaj. Zato so kringarji iz vseh kotov letali in so
ga po ceni poprabevali. Ali on je tako visoko zastavjal, da si

ni upal, probešen vina v kupiti. Vendar za to se ni ozirjal, ni, če kdo vino skupi v kupi ali ne, ampak hodil je od ene hiše do druge in ponujal je posod vsoje drago vino. Ker pa ni hotel nobeden vzeti, šel je ^{čudi} nazaj k čevčarjevemu gradu. Tamga je pa tako grozno dober kup ponudil, da sta se precej zmenila. In napravili so veliko korito, kakor je pri teh priložnostih navada; povabili so tudi tega kmeta, ki je vino pripeljal. Voz njegov je pa pred hišo stal, med tem ko so kofili. Kar gre stara mati — stare žene so že tako radovedne, da vse za preberskeje in pregledajo — in nastavila je nosa k vrtu, da bi videla, če vino vreje. Kar sestriši sепетanje in pogovore notri; to se ji čudno zdi poslušati — in poslušala ni vidi, da so ronari v sodu, slizala je tudi, da je z orožjem zaropotalo. Prestrašena leti k čevčarju in mu vse to pove. Ta ji ni hotel spravega verjeti, naj adnje se je pa sam vsega prepričal. Hotel je k svojemu bratu, ki je bil v tem mestu general in prosil ga je, naj pride s tremi bataljoni za bojjo vojsko in treni bataljoni, da mu razbojniko polovi. Brat je rekel, da tega storiti ne sme, dokler ne za gotovo ve, da so razbojniki v hiši. Čevčar se je pridružil, da je v pes in rekel je, da naj ga precej, da drugi dan obesijo, če bo laže. Zdat' se le mu je brat verjel, misel je s tremi bataljoni. Ti so gonaca vlovili in zvezali. Nšli so ~~pod~~ pod njegov oblesko vse polno orožja, razsetu so ga kar posabljali. Potem so pa voz obstopili in sod razkotali, in kar kol' so notri živega napili, vse so pomorili in pokončali.

Zdat' je bil čevčar vesel, napravil je veliko korito, povabil je generala in vso vojsko in vsi so dobro jedli in pili. Se jaz sam sem bil zraven, dali so mi iz rešeta piti in iz naprotnika jesti, vendar kuharico sem bil nekaj vžejil, zato je kuharico za mano zakavčala in se zdejse na meni od zdat' pozna. —

— 7 —